

[Elin Appel.]

at møde til Undersøgelse paa en løs Mistanke for Smittespredning.

Ændringsforlagene Nr. 11, 12, 13, 14 og 15 gaar alle ud paa at indsnævre Rammerne for Politiets Medvirken. Der har i Udvalget været Enighed om, at man ikke ønskede at give Politiet Beføjelser ud over det absolut nødvendige.

§ 14, Stk. 2, foreslaas ved Indføjelse af Ordene „om nødvendigt“ ændret saaledes, at det nu skal være Embedslægen, der afgør, om det er nødvendigt at paakalde Politiets Hjælp til Smitteopsporingen. Udvalget er af den Opfattelse, at det er meget afgørende, at Lægen ikke i alle Tilfælde er forpligtet til at udlevere Sagen til Politiet, men selv har Fremgangsmaaden i sin Haand.

Den foreslaaede Ændring af § 17 ændrer ikke Bestemmelsen om, at Politimesteren afgør Spørgsmaalet om Tvangsendlægning. Udvalget har diskuteret dette Problem, men Ministeren har paavist, at omkring 90 pCt. af Tilfældene drejede sig om Personer, der falder ind under § 17 b, nemlig saadanne, som driver Utugt som Erhverv, og hvis Tilholdssted oftest ikke kendes. Udvalget er derfor blevet enig om at gaa med til § 17 med Ændringsforslag Nr. 12, der giver den indlagte Ret til at forlange Retskendelse om Indlæggelsens Rigtighed og til at faa sin Sag for Underretten inden 24 Timer. Med denne Ændring kan Udvalget altsaa tiltræde § 17, Stk. 2. Udvalget er endvidere enig om, at der, ogsaa naar det drejer sig om Udskrivning af tvangsendlagte, skal være Adgang til Anke efter et vist Tidsrum, som er sat til 4 Uger, og at Politimyndigheden ikke længere skal have Medbestemmelsesret om Udskrivning, men alene Lægen, medens Politiet kun skal have Meddelelse om Afgørelsen.

Der har over for Udvalget været rejst det Spørgsmaal, om § 12 c ikke burde ændres, idet man har ment, det vilde virke urimeligt, at en Læge ifølge denne Paragraf skulde give Embedslægen Oplysning om Kønssygdommen, naar den var meget gammel, som det tit kan være Tilfældet, især for Kvinders Vedkommende, der indlægges for anden Sygdom, men hos hvem Kønssygdom af ældre Dato konstateres. I saadanne Tilfælde er det naturligvis temmelig umuligt at opspore Smittekilden, men Lægen har heller ikke ifølge denne Paragraf i saadanne Tilfælde til enhver Tid Pligt til at opgive Sygdommens Art, fordi han ifølge denne Paragraf kun har Pligt til at give Oplysninger af Værdi for Smittekildens Opsporing, og dersom Lægen ikke har saadanne Op-

lysninger af Værdi — saaledes i Tilfælde, hvor Sygdommen er konstateret flere Aar efter, at Patienten har paadraget sig Sygdommen —, har han ingen Pligt til at give Embedslægen Underretning om Sygdommens Art. Udvalget mener derfor ikke, det er nødvendigt at ændre § 12 c.

De Ændringsforslag, jeg her har nævnt, er hele Udvalget enig om; Ministeren har stillet dem, og Udvalget har tiltraadt dem. Udvalget mener derved at være naaet dertil, at Ledelsen af Smitteopsporingen nu udelukkende er lagt i Lægernes Hænder, men naturligvis har man bevaret Retten for Lægerne til at paakalde Politiets Hjælp.

Udvalget har beskæftiget sig meget med Spørgsmaalet Socialhjælpere som Hjælp ved Smitteopsporing. Hele Udvalget er overmaade interesseret i Socialhjelperne og den meget værdifulde Hjælp ved Smitteopsporing, de kan yde, og som man har set praktiske Eksempler paa, f. Eks. i Aarhus. Udvalget er interesseret i, at denne Udvikling fortsættes, derved at Socialhjælpere ansættes, hvor man anser det for nødvendigt, men Udvalget har ikke i sin Helhed kunnet samles om de Ændringsforslag, som et Mindretal, Kommunerne, har stillet under Nr. 9, 10 og 16. Paa Flertallets Vegne skal jeg derfor anbefale at stemme imod dem, ikke fordi dette Flertal, altsaa hele Udvalget med Undtagelse af Kommunerne, ikke er overmaade interesseret i Socialhjælpere, men fordi dette Flertal er bange for, at hvis man under denne Lov faar ansat Socialhjælpere udelukkende til Bekæmpelse af Kønssygdomme, kan det i Praxis komme til at betyde, at vi faar ansat et nyt Sædelighedspoliti; som et Medlem af Udvalget karakteriserede det: Socialhjelperne kunde let komme til at blive Seksualhjælpere. Deri er Flertallet ingenlunde interesseret. Udvalgets Flertal ønsker derfor, at Udviklingen skal fortsætte, saaledes som den er begyndt, idet vi henholder os til Ministerens Udsagn i Udvalget om, at man fortsat vil refundere de Udgifter, der er forbundet med Socialhjelperes Medvirken til Kønssygdommenes Bekæmpelse overalt, hvor det findes rimeligt. I Løbet af nogle Aar skulde der saa kunne vindes Erfaring om dette Forhold. Udvalget er enig om at ønske, naar en vis rimelig Tid er gaaet, at faa undersøgt Muligheden for, at saadanne Socialhjælpere, der ogsaa har andre Opgaver end at bekæmpe Kønssygdomme, ansættes under Forsorgsloven.

Til sidst kommer Problemet om, hvilke Læger der skal have Lov til at behandle Kønssygdomme for offentlig Regning. Det